

Šum v vrbah, toda mrtev: proč je.
 Glas pa še dolgo v meni votlo odmeva.
 Šumim in gledam: samcat sam samevam
 ob reki v pesku. Stoti val me moči.

* * *

Celo noč smo, pesem, v beli list strmeli.
 (Raje bi kaj jedli, pili in zapeli!)

Bedasto zdaj zremo v listovo belino,
 kjer beseda suha vpija lesk praznine.

Ta beseda strašna zdi se nam ob zori:
 kot zgubljeni človek v snegu brez obzorja.

* * *

Vasko
 Popa
 (1922)

**Iz cikla Zeh
 nad Zehi**

POZABLJIVA Bila nekoč je neka številka
ŠTEVILKA Čista in okrogla kakor sonce
 Toda sama zelo sama

Začela je računati s seboj

Delila se je in množila
Odštevala seštevala
In zmerom sama ostajala

Potem je nehala računati s seboj
In se zaklenila v svojo okroglo
In sončno čistost

Zunaj so ostali razbeljeni
Sledovi njenega računanja

Začeli so preganjati se po temi
Se deliti med množenjem
Med seštevanjem odštevati

Tako kot se v temi to pač počne

In ni nikogar ki bi ga prosila
Naj sledove ustavi
In jih zbriše

OHOLA NAPAKA Bila nekoč je neka napaka
Tako smešna tako majhna
Da nihče je ne bi opazil

Ne gledati ne čuti
Sama sebe ni hotela

Kaj vse si je izmislila
Da bi morda le dokazala
Da v resnici ne obstaja

Izmislila je prostor
Da *dokaze* svoje vanj bi spravila
In čas da te dokaze bi ji čuval
In svet da bi dokaze videl

Vse kar si je izmislila
Bilo ni niti tako smešno

Niti tako majhno
A bilo je kajpada zgrešeno

Mar bi lahko bilo drugače

MODER TRIKOTNIK Bil je nekoč neki trikotnik
Imel je tri stranice
Četrto pa je skrival
V svojem razbeljenem središču

Čez dan se vzpenjal je na svoje tri vrhove
In se čudil svojemu središču
Ponoči se je odpočival
V enem od treh svojih kotov

Ob zori opazoval je svoje tri stranice
V tri razbeljena kolesa spremenjene
Kako se v modri nepovratnosti gubijo

Ven jemal četrto je stranico
Jo poljubljal trikrat zlomil
In znova jo na staro mesto skrival

In spet imel je tri stranice

In spet čez dan se vzpenjal je
Na svoje tri vrhove
In se čudil svojemu središču
In ponoči odpočival se
V enem od treh svojih kotov

OKAMENELI ODMEVI Nekoč bilo neskončno je odmevov
Služili nekemu so glasu
Svode mu gradili
Svodi so se rušili
Gradili so jih nepravilno
Njihov prah jih je zasul

Zapustili so nevarno službo
Od lakote so okamneli

Okamneli poleteli so
Da bi našli da bi raznesli usta
Iz katerih je izviral glas

Leteli so bogvedi koliko
In niso slepci videli
Da letijo tik ob ustih
Ki so jih iskali

ZGODBA Bila nekoč je neka zgodba
O NEKI ZGODBI

Končavala se je
Že pred začetkom
In začenjala
Po svojem koncu

Junaki njeni stopali so vanjo
Po svoji smrti
In iz nje izstopali
Pred svojim rojstvom

Junaki njeni govorili so
O neki zemlji o nekem nebu
Govorili so o vsem mogočem

Le o tistem niso govorili
Česar niti sami niso vedeli
Da so samo junaki iz zgodbe

Iz neke zgodbe ki končuje se
Že pred začetkom
In ki se začne
Po svojem koncu

ZEH NAD ZEHI Bil nekoč je neki zeh
Ne v ustih ne pod nebom v ustih
Ne pod klobubom ne v ničemer

Bil je večji od vsega
Večji od svoje veličine

Kdaj pa kdaj tema
Mu topa je tema obupana
Od obupa tu pa tam zablisnila
Mislil bi si človek zvezde

Bil nekoč je neki zeh
Dolgočasen kot vsak zeh
In še kot kaže traja

Prevedel Ciril Zlobec

Miodrag
Pavlović
(1920)

Knjiga o zakramentu

Sedim na stranišču
in berem knjigo o zakramentu.
Medtem ko se umikam vase,
se mi skrivnosti približujejo,
in samota. Od vsepovsod šumi voda.
Na ploščicah rosa.